

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2020.4.10>**В. В. Крикун**кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правоохоронної діяльності та поліцієстики
Харківського національного університету внутрішніх справ

РОЛЬ ГРОМАДСЬКОСТІ ЯК СУБ'ЄКТІВ ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

У статті з'ясовано, що, реалізуючи право на звернення з приводу функціонування досліджуваного адміністративно-правового механізму, окремі громадяни набувають статусу суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури, оскільки їхня діяльність у такому разі спрямована на подолання можливих недоліків такого механізму. При цьому в межах такого напрямку діяльності відбувається і взаємодія громадян з відповідними державними органами, що знаходить свій практичний прояв в інформуванні останніх про протікання відповідних процесів, що мають місце під час функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури. Зроблено висновок, що під громадськістю як суб'єктом захисту об'єктів критичної інфраструктури слід розуміти визначену в положеннях нормативно-правових актів сукупність громадян України, їх об'єднань, громадських рад, а також недержавних підприємств, установ та організацій, які, реалізуючи свій правовий статус, здійснюють діяльність, спрямовану на забезпечення стану захищеності об'єктів критичної інфраструктури. Встановлено, що громадськість відіграє особливу роль у системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури, оскільки в цій сфері здійснює безпосередньо представництво інтересів як окремо взятого громадянина, так і українського суспільства загалом. Визначено, що громадськість, діючи як суб'єкт захисту об'єктів критичної інфраструктури: реалізує своє право на звернення до суб'єктів, відповідальних за належне функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури; є однією зі сторін інформаційної взаємодії з органами державної влади з питань захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює громадський контроль у сфері функціонування об'єктів критичної інфраструктури; сприяє врахуванню відповідним органом виконавчої влади громадської думки під час формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює підготовку експертних пропозицій, висновків, аналітичних матеріалів з питань формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури; бере участь у парламентських слуханнях з актуальних питань захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює наукове забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Ключові слова: об'єкти критичної інфраструктури в Україні, захист, правовий статус, громадськість, роль, повноваження.

Постановка проблеми. Як встановила Конституція України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо та через органи державної влади й органи місцевого самоврядування [1]. Ці конституційні приписи заклали основоположні демократичні засади взаємодії влади та громадськості. Як цілком слушно з цього приводу відзначає Т.М. Заворот-

ченко, держава в громадянському суспільстві не повинна намагатися вирішувати за людину всі її життєві проблеми, а створювати їй умови, тобто надавати їй такі необхідні засоби та можливості, щоб людина особисто, якщо вона фізично й інтелектуально до цього здатна, творила своє життя та несла за це свою частку соціальної відповідальності. Також держава повинна забезпечувати, гарантувати та захищати загальний добробут, публічні інтереси [2, с. 123]. Тобто роль громадськості на

сучасному етапі розвитку нашої держави є вкрай великою та постійно зростає, про що свідчить її активна участь майже у всіх процесах, що відбуваються в нашій державі. Не є винятком у цьому разі й діяльність громадськості як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури, яка, хоч на перший погляд може й здатися непомітною, все ж таки має вкрай велике значення в контексті функціонування справді правової, соціальної та демократичної держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання про правовий статус суб'єктів правовідносин неодноразово досліджувалося в працях багатьох учених, вони стосуються або загальних положень або тих сфер суспільного життя, які не пов'язані з представленою тематикою. Проте натепер взагалі відсутні комплексні дослідження ролі та правового статусу такого суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури в Україні, як громадськості.

Метою статті є визначення ролі громадськості як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Визначаючи роль громадськості як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури, слід відзначити те, що як у чинному національному законодавстві, так і серед учених відсутній єдиний підхід до визначення сутності власне категорії «громадськість». Зокрема, якщо вести мову про нормативну фіксацію сутності цієї категорії, фрагментарні згадки про неї трапляються лише в положеннях екологічного законодавства. На такий стан справ, без сумніву, мала вплив міжнародно-правова практика використання такої термінології. Зокрема, як вказано в п. 8 ст. 2 Протоколу про стратегічну екологічну оцінку до Конвенції про оцінку впливу на навколишнє середовище в транскордонному контексті від 21 травня 2003 року, ратифікованого нашою державою шляхом прийняття відповідного Закону України від 1 липня 2015 року, громадськість означає одну чи більше фізичних або юридичних осіб і, згідно з національним законодавством чи практикою, їхні об'єднання, організації або групи [3]. Доволі схожі визначення сутності категорії «громадськість» можна зустріти як у положеннях законів України, так і підзаконних нормативно-правових актів.

Аналіз позицій окремих з учених свідчить про те, що в основу визначення категорії «громадськість» закладено певну фізичну особу, індивіда або ж колективного суб'єкта – юридичну особу. Однак, на відміну від наведених вище законодавчих приписів, науковці здебільшого наголос ставлять на ролі громадськості або ж на її ставленні до відповідних державних процесів та інституцій. Зокрема, Н.В. Нестор зазначає, що громадськість не є персоніфікованою суб'єктною величиною, відповідно, і не може організовуватися чи функціонувати у вільній формі. Водночас є прийнятним використання цього поняття як узагальнюючої категорії, спрощеного окреслення системи таких суб'єктів [4, с. 294]. Із чого витікає, що, говорячи про громадськість, не можна позначати якогось конкретного суб'єкта, а лише вказувати на, по-перше, його неналежність до державних органів, підприємств, установ, організацій у процесі здійснення ним своєї діяльності. По-друге, на те, що такий суб'єкт має певну організаційно-правову форму, що відображає його ставлення до певних процесів, що відбуваються в державі, у досліджуваному випадку – до захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Так, здебільшого, визначаючи сутність категорії «громадськість», учені акцентують увагу на активності відповідної особи в її безпосередньому впливі на певні процеси. Зокрема, на думку І.Д. Казанчук, громадськість – це активне соціальне утворення, що в певний момент об'єднує всіх, хто стикається зі спільною проблемою та може разом шукати шляхи її розв'язання [5, с. 82]. Можна навести й більш розширений підхід до розуміння сутності зазначеної дефініції, відповідно до якого громадськість – це сукупність окремих соціально активних людей і їх груп, об'єднаних спільністю становища, інтересів, суспільна діяльність яких базується на ідеях індивідуальної свободи громадян та автономності громад, праві захищати власні інтереси, творити асоціації та спілки, аби протистояти та запобігати сваволі державних чиновників [6, с. 189]. Найбільш ґрунтовно до визначення сутності досліджуваного явища підійшов авторський колектив шеститомної юридичної енциклопедії, на думку якого громадськість –

це соціально активна частина суспільства, яка на добровільних засадах бере участь у суспільно-політичному житті країни. При цьому для громадськості характерні: потреба в комунікації, колективна діяльність, перевага громадських інтересів над приватними, активне вираження своєї суспільної позиції тощо. Важливою сферою діяльності громадськості є її участь у державно-правових заходах, зокрема: сприяння проведенню виборів і референдумів; допомога в роботі державних органів та органів місцевого самоврядування; обговорення проєктів нормативно-правових актів тощо. Громадськість діє як безпосередньо, так і через різноманітні об'єднання громадян [7, с. 627].

Отже, категорією «громадськість» в усіх випадках прийнято позначати суб'єктів, які проявляють активну поведінку в певному напрямі. Загальним недоліком наведених вище підходів до розуміння сутності громадськості, вважаємо, є те, що в них відсутні згадки про те, що такі суб'єкти в жодному разі не можуть представляти будь-які державні органи. Наявність таких позицій, можливо, зумовлена з підходами щодо розподілу громадськості на внутрішню та зовнішню. Наприклад, як зауважує О.М. Бандурка в підручнику «Управління в органах внутрішніх справ», у теоретичних дослідженнях і в практичних заходах з публік релейшнз найбільш поширеною, а разом із тим і узагальненою категоризацією громадськості є її розподіл на дві групи: зовнішню і внутрішню. При цьому під внутрішньою громадськістю розуміють групи людей, що належать до складу власних організацій, окремих її підрозділів. Це оперативні працівники різних служб, офіцери та рядові, атестовані та вільнонаймані працівники, керівники й підлеглі, працівники територіальних, транспортних і спеціальних органів, пенсіонери та ветерани, члени сімей працівників відповідних органів [8, с. 279–280]. Вважаємо, що такий підхід суперечить сам собі. По-перше, будучи працівником відповідного державного органу, особа не реалізує свій правовий статус як громадянин, а фактично виконує свої службові або ж посадові повноваження, тобто реалізує свій статус саме як праців-

ник такого органу. У такому разі особа діє від імені відповідного державного органу, в його інтересах. По-друге, вказівка на те, що пенсіонери або ж члени сім'ї працівника, як було зазначено вище, є представниками так званої внутрішньої громадськості суперечить положенням стосовно того, що такою громадськістю є групи людей, що безпосередньо належать до складу відповідних організацій або ж їх структурних підрозділів.

Що стосується зовнішньої громадськості, то під нею розуміються групи людей, які безпосередньо не пов'язані з організацією: місцеве населення, преса, представники державних органів, представники окремих галузей економічного, соціального, духовного життя: робітники, підприємці, вчителі, пенсіонери, діячі культури та мистецтва [8, с. 279–280]. У такому разі також наявні певні суперечки окремих положень наведеної дефініції, оскільки в окремо взятому випадку представник так званої зовнішньої громадськості може входити до складу певної організації. З огляду на це вважаємо, що поділ громадськості на зовнішню та внутрішню позбавлений сенсу. Як і суб'єкти відповідних суспільних відносин, громадськість може бути розподілена на індивідуальних або ж колективних суб'єктів. Головне пам'ятати, що будь-який з таких суб'єктів не є представником державних органів. Такий стан справ буде відповідати запропонованому раніше критерію класифікації суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури як їх приналежність до органів державної влади, відповідно до якого вони були класифіковані на державних і недержавних суб'єктів. Саме до останніх у представленому випадку, окрім органів місцевого самоврядування, правовий статус яких був розглянутий раніше, й належить громадськість.

Первинним представником громадськості як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури є окремі громадяни. Одним з найдієвіших засобів їхньої діяльності як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури є конституційне гарантоване право на звернення до уповноважених державою органів. Так, відповідно до ст. 40 Конституції України всі мають право

направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення та дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк [1]. Питання практичної реалізації громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити в органи державної влади, об'єднання громадян відповідно до їх статуту пропозиції про поліпшення їхньої діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів регламентовано в положеннях Закону України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 року. Як зазначено в преамбулі цього нормативно-правового акта, він забезпечує громадянам України можливості для участі в управлінні державними та громадськими справами, для впливу на поліпшення роботи органів державної влади та місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, для відстоювання своїх прав і законних інтересів та відновлення їх у разі порушення [9].

Здійснюючи шляхом звернення до відповідних державних органів їх інформування про окремі з недоліків функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури, громадяни України набувають правового статусу досліджуваних нами суб'єктів. У цьому контексті цілком слушною виглядає позиція О.В. Поколюдиної, яка, досліджуючи особливості механізму вдосконалення взаємодії органів податкової служби з громадськістю, наголошує на тому, що налагоджена взаємодія з громадськістю із застосуванням безпосередніх і непрямих засобів дозволяє своєчасно отримувати інформацію, що є реакцією зовнішнього середовища на діяльність державних органів, а також інформацію, пов'язану зі змінами, що відбуваються у зовнішньому середовищі. Відслідковування й аналіз такої інформації відповідними державними органами дає їм можливість розробляти відповідні пропозиції [10, с. 169]. Із чого витікає, що, реалізуючи право на звернення з приводу

функціонування досліджуваного адміністративно-правового механізму, окремі громадяни набувають статусу суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури, оскільки їхня діяльність у такому разі спрямована на подолання можливих недоліків такого механізму. При цьому в межах такого напряму діяльності відбувається й взаємодія громадян з відповідними державними органами, що знаходить свій практичний прояв в інформуванні останніх про протікання відповідних процесів, що мають місце під час функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Звичайно, діяльність окремо взятого громадянина як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури буде мати меншу ефективність, аніж діяльність їх об'єднань. Так, як витікає з аналізу ст. 36 Основного Закону України, громадяни України мають право на свободу об'єднання в громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод і задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей [1]. Правові й організаційні засади реалізації права на свободу об'єднання, гарантованого Конституцією України та міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, порядок утворення, реєстрації, діяльності та припинення громадських об'єднань визначено в положеннях Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 року.

Також слід вказати на те, що громадськість може реалізовувати свій правовий статус суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури через створені при відповідних державних органах громадських рад. Типове положення «Про громадську раду при міністерстві, іншому центральному органі виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській та Севастопольській міській, районній, районній у м. Києві та Севастополі державній адміністрації» затверджене Постановою Кабінету Міні-

стрів України «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 3 листопада 2010 року № 996. Як свідчить аналіз положень вищенаведеного нормативно-правового акта, громадська рада при міністерстві, іншому центральному органі виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській та Севастопольській міській, районній, районній у м. Києві та Севастополі держадміністрації є тимчасовим консультативно-дорадчим органом, утвореним для сприяння участі громадськості у формуванні та реалізації державної, регіональної політики. Основними завданнями відповідної громадської ради є: сприяння реалізації громадянами конституційного права на участь в управлінні державними справами; сприяння врахуванню органом виконавчої влади громадської думки під час формування та реалізації державної, регіональної політики; сприяння залученню представників заінтересованих сторін до проведення консультацій з громадськістю та моніторингу результатів формування та реалізації державної, регіональної політики; проведення відповідно до законодавства громадського моніторингу за діяльністю органу виконавчої влади; здійснення підготовки експертних пропозицій, висновків, аналітичних матеріалів з питань формування та реалізації державної, регіональної політики [11].

Окремі з наведених завдань громадських рад можуть бути здійснені ними як суб'єктами захисту об'єктів критичної інфраструктури. У такому разі йдеться про здійснення громадськими радами: сприяння врахуванню відповідним органом виконавчої влади громадської думки під час формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснення підготовки експертних пропозицій, висновків, аналітичних матеріалів з питань формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури. Окремо слід наголосити на такому напрямі діяльності громадських рад, як проведення відповідно до законодавства громадського моніторингу за діяльністю органу виконавчої

влади, що є однією з основних складових частин громадського контролю у сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Ще одним напрямом діяльності громадськості як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури слід вважати їх участь у парламентських слуханнях. Правові засади проведення у Верховній Раді України парламентських слухань закріплено в Главі 29 Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України від 10 лютого 2010 року. Аналіз зазначених законодавчих положень свідчить про те, що парламентські слухання у Верховній Раді проводяться з метою вивчення питань, що становлять суспільний інтерес і потребують законодавчого врегулювання. Парламентські слухання проводяться в сесійний період, як правило, не більше одного разу на місяць у дні тижня, що відводиться для роботи в комітетах, депутатських фракціях (депутатських групах). При цьому для участі в парламентських слуханнях у Верховній Раді запрошуються представники органів державної влади, органів місцевого самоврядування, політичних партій, інших об'єднань громадян, наукових установ, представники громадськості, автор (ініціатор) електронної петиції, які виявили бажання взяти в них участь і подали не пізніше як за п'ять днів відповідну заявку до комітету, що проводить підготовку до слухань [12].

Також одним з провідних напрямів діяльності громадськості як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури слід розглядати здійснення нею наукового забезпечення функціонування досліджуваного адміністративно-правового механізму. У цьому разі йдеться про те, що як окремі громадяни, так і їх об'єднання здійснюють наукові пошуки, спрямовані на вдосконалення як загалом функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури, так і його окремих складників. Яскравим прикладом такої діяльності є, власне, представлене наукове дослідження. Окрім цього, слід відзначити низку науково-практичних конференцій, у тому числі міжнародних, проведених за участю громадськості, під час яких порушувались проблемні питання функціонування адмі-

ністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури: Актуальні проблеми управління інформаційною безпекою України (Київ, 30 березня 2018 року); Становлення та перспективи розвитку державної системи захисту критичної інфраструктури в Україні. Кримінологічна оцінка ризиків і загроз (м. Яремче, 26–28 квітня 2018 року); Безпека соціально-економічних процесів у кіберпросторі (Київ, 27 березня 2019 року); Становлення та перспективи розвитку державної системи захисту критичної інфраструктури в Україні (м. Яремче, 12–13 вересня 2019 року) тощо.

Висновки. Отже, під громадськістю як суб'єктом захисту об'єктів критичної інфраструктури слід розуміти визначену в положеннях нормативно-правових актів сукупність громадян України, їх об'єднань, громадських рад, а також недержавних підприємств, установ та організацій, які, реалізуючи свій правовий статус, здійснюють діяльність, спрямовану на забезпечення стану захищеності об'єктів критичної інфраструктури. Громадськість відіграє особливу роль у системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури, оскільки у цій сфері здійснює безпосередньо представництво інтересів як окремо взятого громадянина, так і українського суспільства загалом. Діючи як суб'єкт захисту об'єктів критичної інфраструктури, громадськість: реалізує своє право на звернення до суб'єктів, відповідальних за належне функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури; є однією зі сторін інформаційної взаємодії з органами державної влади з питань захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює громадський контроль у сфері функціонування об'єктів критичної інфраструктури; сприяє врахуванню відповідним органом виконавчої влади громадської думки під час формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює підготовку експертних пропозицій, висновків, аналітичних матеріалів з питань формування та реалізації державної або регіональної політики щодо захисту об'єктів критичної інфраструктури; бере участь

у парламентських слуханнях з актуальних питань захисту об'єктів критичної інфраструктури; здійснює наукове забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Список використаної літератури:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96 ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Заворотченко Т.М. Конституційно-правові гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. Київ, 2020. 222 с.
3. Протокол про стратегічну екологічну оцінку до Конвенції про оцінку впливу на навколишнє середовище в транскордонному контексті : міжнародний документ від 21.05.2003. *Офіційний вісник України*. 2015. № 57. Ст. 1862.
4. Нестор Н.В. Адміністративно-правове забезпечення контролю за діяльністю судів (суддів) в Україні : дис. ... доктора юрид. наук : спец. 12.00.07. Суми, 2019. 539 с.
5. Казанчук І.Д. Управління процесом паблік рілейшнз у діяльності органів внутрішніх справ України (організаційно-правові питання) : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2001. 207 с.
6. Каблак П.І. Деякі міркування щодо визначення поняття «громадськість» у контексті налагодження взаємин із судовою владою. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2014. № 12. С. 186–189.
7. Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : «Укр. енцикл.», 1998. Т. 1: А–Г. Київ : Вид-во «Юридична думка», 2011. 656 с.
8. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ України : підручник. Харків : Ун-т внутр. справ, 1998. 480 с.
9. Про звернення громадян : Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 47. Ст. 256.
10. Покоłodна О.В. Механізм вдосконалення взаємодії органів податкової служби з громадськістю : дис. ... канд. наук з держ. упр. : спец. : 25.00.02. Харків, 2006. 227 с.
11. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : Постанова Кабінету Міністрів України від 03.11.2010 № 996. *Офіційний вісник України*. 2010. № 84. Ст. 2945.

12. Про Регламент Верховної Ради України :
Закон України від 10.02.2010 № 1861-VI.

Відомості Верховної Ради України. 2010.
№ 14–15, № 16–17. Ст. 133.

Krykun V. The role of the public as subjects of protection of critical infrastructure in Ukraine

The article clarifies that by exercising the right to appeal about the functioning of the studied administrative and legal mechanism, some citizens acquire the status of a subject of protection of critical infrastructure, as their activities in this case are aimed at overcoming the possible shortcomings of such a mechanism. At the same time, within this area of activity there is an interaction of citizens with the relevant state bodies, which finds its practical manifestation in informing the latter about the relevant processes that take place during the functioning of the administrative and legal mechanism for protection of critical infrastructure. It is concluded that under the public as a subject of protection of critical infrastructure should be understood as defined in the provisions of regulations of the citizens of Ukraine, their associations, public councils, as well as non-state enterprises, institutions and organizations, which, implementing their legal status, carry out activities aimed at ensuring the state of protection of critical infrastructure. It has been established that the public plays a special role in the system of subjects of protection of critical infrastructure, as in this area it directly represents the interests of both the individual citizen and Ukrainian society as a whole. It has been determined that the public, acting as a subject of protection of critical infrastructure: exercises its right to appeal to the entities responsible for the proper functioning of the administrative and legal mechanism for the protection of critical infrastructure; is one of the parties to the information interaction with public authorities on the protection of critical infrastructure; exercises public control over the functioning of critical infrastructure facilities; promotes the consideration of public opinion by the relevant executive body during the formation and implementation of state or regional policy on the protection of critical infrastructure; prepares expert proposals, conclusions, analytical materials on the formation and implementation of state or regional policy for the protection of critical infrastructure; participates in parliamentary hearings on topical issues of critical infrastructure protection; provides scientific support for the functioning of the administrative and legal mechanism for the protection of critical infrastructure.

Key words: *critical infrastructure facilities in Ukraine, protection, legal status, public, role, powers.*